

iaar. Jeg bringer da i de ærede Medlemmers Erindring, at der ifjort forelå i Folkethinget et Forslag i samme Retning som det, vi nu forhandle, et Forslag, der var forelagt af et Medlem af Thinget og som Justitsministeren da udtalte sig imod. Efter at den høitærede Justitsminister havde i et udsørligt Foredrag gjort sine Betænkkeligheder gjældende overfor Forslaget, kom han til Slutning til det Spørgsmaal, hvad der da nu skulde gjøres. Ministeren havde ikke noget bestemt Svar i Diebliffet at give derpaa, men han vilde antyde den Retning, i hvilken han forment, at man kunde gaa. Han henviste da til, hvad der var sagt af Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse), og henholdt sig ligeledes til, hvad der ved en tidligere Leilighed var fremkommet her i Thinget fra det ærede 4de kongevalgte Medlems (Ustings) Side, og derpaa siger den høitærede Justitsminister: „Man kan klare Loven“ — Forordningen, skal det være — „af 5te September 1794 saaledes, at det bliver tydeligt, at man ikke straffer den, der uegenyttig yder Bistand til trængende Medicinestær, men at man kun vil ramme og forfølge dem, der egenyttig søge Binding, altsaa dem, der bruge Udøvelsen af uautoriseret Rægevirksomhed som Næringsbrug ved Omskribsen eller deslige, saaledes som det blev anført af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds“. Den høitærede Justitsminister spier derpaa til, at han nærer Frygt for, at man ikke vil være tilfreds med, hvad han saaledes foreslaar, men ønsker at gaa endnu videre. Sammenligner man nu de Udtryk, som findes i vort Forslag, med hvad den høitærede Justitsminister her udtalte, saa vil man se, at her staar „at udøve uautoriseret Rægevirksomhed som Næringsbrug ved Omskribsen eller deslige“. Det gaar aabenbart langt videre end de Udtryk, vi have brugt, nemlig „at gjøre sig Erhverv af at tage Syge i Kur“, hvor der slet ikke er Tale om den Begrændsning, som ligger i „ved Omskribsen eller deslige“. Det er fuldkommen sandt, hvad den høitærede Justitsminister har bemærket, at det ikke var noget Endeligt, han der udtalte, det var intet Lovforslag, han der forelagde; men det var paa den anden Side en saa bestemt og klar Antydning, at jeg for mit Bedkommende ikke har haft nogen Betænkkelighed ved at optage den i den Lov, at den høitærede Justitsminister vilde fastholde den. At jeg er blevet skuffet deri, beklager jeg meget, thi jeg finder, at der er Udtryk i, hvad den høitærede Justitsminister her har sagt, der fortjene vel at overveies. Det er saaledes rigtigt, at man ikke bør forhindre den, der „uegenyttig yder Bistand til trængende Medicinestær“, i at udøve dette Øverv; at man vil straffe ham derfor er i mange Tilfælde Synd imod dem, der kunde være hjulpsne ved en saadan Virksomhed, og det er den Tilstand, vi have nu. Den høitærede Justitsminister roste i sit Foredrag den Fortolk-

ning, Domstolene nu have gjort gjældende af den Forordning, vi have, Forordningen af 5te September 1794, og mente, at det var en sund, jevn Opfattelse deraf, som var hændet. Det kan jeg paa ingen Maade anerkende. Jeg har med stor Opmærksomhed og det gjentagne Gange læst denne Forordnings Grunde og selve Forordningen igjennem. Jeg kan ikke komme til andet Resultat, end at det, som Lovgivningsmagten der har villet ramme, er saadanne Kvalifikationer, som, ved at tage Andre i Kur, ødelægge disses Hælbred. Det er jo, som bekendt, langt fra den Fortolkning, som gjøres gjældende af Domstolene; men hvad man end mener, at Meningen kan have været, saa gjælder det, som Domstolene have anset for at være Meningen. Nu indvender man mod vort Forslag, at det gav en Frihed, et Spillerum, der kunde være farligt og udsætte Samfundet for Fare. Ja, det kan man altid sige om Friheden; Friheden er altid en farlig Sag, og skal man affasse alt det, om hvilket det kan siges, at det udsætter Samfundet for Farer, saa er Friheden det, der først maa sættes paa Dagsordenen, thi den frembyder unegtelig den største af alle Farer, baade den politiske Frihed og den Frihed, man giver i det Enkelte. Jeg anser det derfor ikke for nogen Indvending mod vort Forslag, at det giver en Frihed, som kan misbruges; thi det kan Friheden altid. Den høitærede Justitsminister omtalte, at Udtrykket „Erhverv“ var noget elastisk. Ja, det skal jeg villigt indrømme, at man kan sige derom. Det kan opfattes noget mere til den ene og noget mere til den anden Side, og man maa ved dette, som ved alle Udtryk af den Natur, gjøre Regning paa, at der vil blive gjort gjældende en fornøstigt Opfattelse deraf; Andet er der uveligt ikke at sige. Men jeg forundrede mig, maa jeg tilstaa, da jeg hørte det ærede Medlem fra 5te Kreds (Dyenhøll) tale om dette Udtryk som noget i en ganske overordentlig og mærkelig Grad Ubestemt, Utydeligt og Uforstaaeligt, og saa til Slutning komme til at stille sit eget „leilighedsvis“ og andre Udtryk, som findes i Udvalgets Forslag, ved Siden af og finde, at disse Udtryk vare i Grunden ganske fortræffelige, klare og bestemte alle sammen. Det ærede Medlem gif dog imidlertid ikke saa vidt, at han gav os nogen Forklaring, hvad egentlig „leilighedsvis“ skulde sige. Indtil en vis Grad kom den høitærede Justitsminister ved at omtale dette Ord det ærede Medlem til Hjælp, thi Ministeren sagde, at „leilighedsvis“ udelukker „stadig“ Virksomhed. Ja, det ere vi enige om, og det er ganske rigtigt; men naar vi have bestemt, hvad det udelukker, sig os saa, hvad det tillader. Der er det, det vil knude for det ærede Medlem, og til alle dem, som ville tage dette Ord i Forvar og tro, at det kan modtages, siger jeg: Nei, et saa ubestemt Udtryk kan og bør ikke modtages; thi den høitærede Justitsminister havde Ret, naar han i det andet